

מסמך 141

מסמך 141

ראשית העבודה הציבורית

ביום הראשון של השבוע, ה-19 בינואר, שנת 27 לספירה, התכוננו ישוע ושנים-עשר השליחים לצאת מן המטה שלהם אשר בבית צידה. השנים-עשר לא ידעו דבר על אודות תוכניותיו של המאסטר, למעט העובדה שהם היו בדרכם לחגיגות הפסח בירושלים, אשר התקיימו בחודש אפריל, ושבכוונתם לצעוד דרך עמק הירדן. הם יצאו מבית זבדיה מעט לפני צוהרי היום, משום שבני משפחותיהם של השליחים ותלמידים אחרים באו להיפרד מעליהם לשלום, ולאחל להם הצלחה בעבודה החדשה אשר בה עמדו להתחיל.

מעט לפני שעזבו ראו השליחים שהמאסטר חסר, ואנדראס יצא לחפשו. לאחר חיפוש קצר, הוא מצא אותו יושב בסירה על החוף ובוכה. ואף כי השנים-עשר ראו את המאסטר מתאבל לעיתים תכופות, ולתקופות קצרות אף ראו אותו מוטרד עד מאוד, איש מהם מעולם לא ראהו בוכה. אנדראס, אשר נבהל מעט למראה המאסטר הבוכה ערב יציאתם לירושלים, העז להתקרב אל ישוע ושאל: "למה זה תבכה, מאסטר, ביום הגדול הזה שבו נצא לירושלים לבשר את בשורת מלכות האב? מי מאתנו היה זה אשר עלב בך?" וישוע, בעודו חוזר עם אנדראס אל יתר השנים-עשר, ענה לו: "איש מכם לא עלב בי. התעצבתי משום שאף-אחד מבני משפחת אבי, יוסף, לא זכר לבוא ולאחל לנו דרך צלחה." באותה העת ביקרה רות את אחיה יוסף בנצרת. בני משפחה אחרים נמנעו מלבוא בשל גאווה, אכזבה, חוסר-הבנה ורגשות טינה קטנוניים אשר נבעו מרגשות פגועים.

1. עוזבים את הגליל

כפר נחום לא היה רחוק מטבריה, ושמו של ישוע כבר הפך נפוץ ברחבי הגליל, ואף מעבר לו. ישוע ידע כי בקרוב הורדוס עתיד לשים לב לעבודתו; לפיכך הוא חשב כי מוטב לו לקחת את שליחיו דרומה אל יהודה. חבורה בת כמאה מאמינים ביקשה להצטרף אליהם, אך ישוע שוחח עמם וביקש מהם שלא להתלוות לחבורת השליחים בדרכה במורד הירדן. ואף כי הם הסכימו להישאר מאחור, רבים מהם יצאו בעקבות המאסטר לאחר מספר ימים.

ביום הראשון צעדו ישוע והשליחים רק עד טריכאה, ושם הם לנו במשך הלילה. למחרת, הם צעדו אל נקודה על גדת הירדן בסמוך לפלה, המקום שבו הטיף יוחנן שנה קודם לכן, והמקום שבו הוטבל ישוע. כאן הם שהו במשך יותר משבועיים, שבמהלכם הם לימדו והטיפו. עד לסוף השבוע הראשון התקבצו כמה מאות אנשים במחנה, סמוך למקום שבו התגוררו ישוע והשנים-עשר. אנשים אלו הגיעו מן הגליל, מפיניקיה, מסוריה, מן הדקפוליס, מפראגה ומיהודה.

ישוע כלל לא הטיף בציבור. אנדראס חילק את ההמון והקצה את המטיפים לאספות הבוקר ולאספות אחר-הצהריים; לאחר סעודת הערב שוחח ישוע עם השנים-עשר. הוא לא לימד אותם שום-דבר חדש, אלא סקר מחדש את השיעורים הקודמים וענה על שאלותיהם הרבות. באחד מן הערבים הללו הוא סיפר לשנים-עשר מעט על אודות ארבעים הימים אשר בילה בגבעות הסמוכות למקום.

רבים מאלו אשר הגיעו מפראה ומיהודה הוטבלו בעבר על-ידי יוחנן, ועתה ביקשו ללמוד עוד על תורתו של ישוע. השליחים התקדמו מאוד בתהליך הלימוד של תלמידי יוחנן, הן משום שהם לא סתרו בשום צורה את מה שהטיף לו יוחנן, והן משום שבעת ההיא הם עדיין לא הטבילו בעצמם תלמידים חדשים. אך בפני חסידיו של יוחנן תמיד עמדה כאבן נגף המחשבה שאם ישוע אכן היה

מסמך 141

כל מה שהכריז עליו יוחנן, כיצד זה שהוא לא עשה דבר על-מנת לשחררו מכלאו. תלמידיו של יוחנן אף-פעם לא הצליחו להבין מדוע ישוע לא מנע את מותו האכזרי של מנהיגם האהוב.

מדי לילה הנחה אנדראס בזהירות את עמיתיו השליחים כיצד להסתדר בצורה חלקה עם תלמידיו של יוחנן המטביל, משימה עדינה וסבוכה. במהלכה של שנה זו, השנה הראשונה למפעלו הציבורי של ישוע, יותר משלושה-רבעים מחסידיו היו כאלה שבעבר נהו אחר יוחנן והוטבלו על-ידו. כל השנה הזו, שנת 27 לספירה, שימשה לשם השתלטות שקטה על עבודתו של יוחנן בפראה וביהודה.

2. חוק האל ורצון האב

בלילה שבטרם יציאתם מפלה, הוסיף ישוע ולימד את השליחים עוד על אודות המלכות החדשה. וכה אמר המאסטר: "לימדו אתכם להמתין לביאת מלכות האל, וכעת הנני מכריז כי מלכות זו, אשר לה ציפיתם זה מכבר, כבר קרבה, ואפילו היא מצויה כעת בינינו. לכל מלכות יש מלך היושב על כס המלכות וקובע את החוק הנהוג בה. וכך, פיתחתם אתם רעיון של מלכות השמיים כשלטונם רב ההוד של היהודים על כל עמי העולם, שלטון שבמסגרתו יישב המשיח על כס דוד המלך, וממקום שבתו זה, כס של עוצמה פלאית, יקבע את חוק העולם כולו. אך ילדיי, אינכם רואים בעין האמונה ואינכם מאזינים בעזרת תובנת הרוח. הנני מכריז בפניכם כי מלכות השמים הינה מימוש של שלטון האב בלבבות בני האדם וההכרה בו. ואמת הדבר, למלכות זו אכן יש מלך, והמלך הזה הינו אבי ואביכם שלכם. אנחנו אכן הננו נתיניו הנאמנים, אך עובדה נוספת, המתעלה הרבה מעל לעובדה הזו, היא אמת ההתמרה כי אנחנו הננו בניו. אמת זו עתידה להתגשם לעיני כל במהלך חיי שלי. אבינו אף יושב על כס מלכות, אך לא כזה אשר נבנה בידיים. הכס של האינסופי הינו מקום משכנו הנצחי של האב בשמי השמים; הוא מלא בכל ומשליט את חוקותיו ביקומים על-גבי יקומים. והאב אף שולט בלבבות ילדיו אשר בארץ באמצעות הרוח אשר הוא שלח לשכון בנשמות בני התמותה."

"בשעה שתהיו נתיניה של מלכות זו, אכן תזכו לשמוע את חוקיו של שליט היקום; אך כאשר תגלו-באמונה, בשל בשורת המלכות אשר באתי אני להכריז עליה, כי בנים אתם, משם ואילך לא תחשיבו את עצמכם עוד כיצורים הכפופים לשלטון החוק של מלך כל-יכול, אלא כבניו בזכות של אב אוהב ואלוהי. אמן, אמן אומר לכם. כאשר רצון האב הוא לכם "מצווה", לא תיטלו חלק במלכות. רק כאשר רצון האב הופך באמת ל"רצונכם" שלכם, אכן תהיו באמת במלכות, לפי שאז הפכה המלכות להתנסות של ממש בקרבכם. כאשר רצון האל הוא לכם מצווה, אתם הנכם נתינים נאצלים ומשועבדים; אך כאשר תאמינו בבשורה זו על אודות היותכם בנים לאל, יהפוך רצון אבי לרצונכם, ואתם תרוממו למעמד של ילדי אל חופשיים, בנים של חירות למלכות."

כמה מן השליחים הבינו חלק מן השיעור הזה, אך איש מלבד יעקב זבדיה לא הבין את מלוא המשמעות של ההכרזה רבת החשיבות הזו. ואולם, המילים האלה שקעו בלבבותיהם ושוב ועלו על-מנת לשמחם בשעות סעדם בשנות השירות אשר הגיעו לאחר מכן.

3. השהות בחמתן

המאסטר ושליחיו שהו בסמוך לחמתן במשך קרוב לשלושה שבועות. השליחים המשיכו להטיף בפני ההמון פעמיים ביום, ואילו ישוע הטיף בכל יום שבת אחרי הצהריים. לא ניתן היה להמשיך לנוח בימי רביעי; ולפיכך ארגן אנדראס את הדברים כך שבכל יום מששת ימי השבוע ינוח אחד מזוגות השליחים, וכולם יתייצבו לתפקיד בתפילות השבת.

מרבית ההטפה לציבור נעשתה על-ידי פטרוס, יעקב ויוחנן. פיליפוס, נתנאל, תומאס ושמעון עשו את רוב העבודה האישית ולימדו קבוצות מיוחדות של מבקרים; התאומים המשיכו לנהל את עבודת הפיקוח הכללית אשר עליה הופקדו, ואילו אנדראס, מתי ויהודה התגבשו לכדי ועדת ניהול כללית בת שלושה חברים, אף כי כל אחד מהם גם עסק רבות בעבודה דתית.

אנדראס עסק רבות ביישוב אי-ההבנות והמחלוקות החוזרות והנשנות בין תלמידיו של יוחנן ותלמידיו החדשים יותר של ישוע. מדי ימים אחדים התעורר קושי גדול, אך אנדראס, בסיוע חבריו השליחים, הצליח לשכנע את הצדדים הניצים להגיע לכדי הסכם, ולכל הפחות להסכם זמני. ישוע סירב להשתתף בדיונים הללו, ואף לא הסכים ליעץ להם כיצד לפתור את הקשיים. הוא לא הציע לשליחים כל הצעה שהיא אשר נגעה לפתרון הבעיות הסבוכות האלה. כאשר אנדראס הביא את הסוגיה לפתחו של ישוע, תמיד היה ישוע אומר לו: "אין ראוי הדבר כי המארח ישתתף בבעיות המשפחתיות של אורחיו; הורה נבון לעולם אינו תומך באחד מילדיו המתקוטטים."

בכל מגעיו עם שליחיו ועם כלל תלמידיו, הפגין המאסטר חוכמה גדולה והוגנות מושלמת. ישוע אכן היה מאסטר של בני אדם; השילוב בין קסמה של אישיותו לבין עוצמתה, הקנה לו השפעה כבירה על אחיו. חיי המוחספסים, הנוודיים וחסרי-הבית השפיעו השפעה מעודנת ובעלת-עוצמה. הדברים שבו אשר משכו את האינטלקט ומשכו אליו רוחנית היו צורת ההוראה הסמכותית שלו, הלוגיקה הבהירה, עצמת ההיסק, תובנותיו החכמות, דעתו הערה, שלוותו אשר אין-דומה-לה וסובלנותו העילאית. הוא היה פשוט, גברי, הגון וללא-חת. ובנוסף לכל ההשפעות הפיזיות והאינטלקטואליות של נוכחות המאסטר, נלוו לאישיותו תכונות הקסם הרוחני של ההווה – הסבלנות, הרכות, הצניעות, העדינות והענווה.

ישוע מנצרת אכן היה אישיות חזקה ובעלת-עוצמה; הוא היה מעצמה אינטלקטואלית ומעוז רוחני. אישיותו משכה אליה לא רק את הנשים שבקרבת חסידיו, אלא גם את ניקודמוס, האינטלקטואל המלומד, ואת מפקד המשמר אשר שמר על הצלב, אשר לאחר שסיים לצפות במותו של המאסטר אמר: "אכן, היה זה בן האל." והדייגים הגליליים החסונים והעזים קראו לו "מאסטר".

הציורים של ישוע ממש אינם עושים חסד עם דמותו. דיוקנאות אלה של המשיח השפיעו השפעה רעה על הנוער; סוחרי המקדש לא היו נסים מפני ישוע, אילו היה האדם אשר ציירו אותו על-פי-רוב ציירם. אנושיותו הייתה מכובדת; הוא היה טוב, ויחד עם זה טבעי. ישוע לא דמה למיסטיקן חיזור, מתוק, עדין ונעים. תורתו הייתה דינאמית באופן מרטיט. הוא לא רק התכוון לטוב, אלא גם עשה טוב הלכה למעשה בכל אשר הלך.

המאסטר מעולם לא אמר: "בואו אליי כל הבטלנים והחולמניים." אך פעמים רבות הוא אכן אמר: "פנו אלי כל העמלים, ואני אניח לכם – מנוחה רוחנית." עולו של המאסטר אכן היה נעים, ואף-על-פי-כן מעולם הוא לא הטיל אותו; כל יחיד נדרש לשאת את העול הזה מרצונו החופשי.

ישוע הדגים הכנעה באמצעות קורבן, הקרבת הגאווה והאנוכיות. בהפגינו רחמים, הוא ביקש להדגים את הגאולה הרוחנית מכל טינה, פגיעות, כעסים ותאוה אנוכית לכוח ולנקמה. וכאשר אמר, "אל תתקוממו לרשע", הוא הסביר מאוחר יותר שלא התכוון שיש לתמוך בחטא, או להתרועע אם העוולה. הוא ביקש להרחיב את השיעור על המחילה, "ולא להתקומם כנגד התנהגות מרושעת של האדם כאישיות, הפגיעה המרושעת ברגשות הכבוד העצמיים."

4. שיעור על אודות האב

בזמן שהותם בחמתן, הקדיש ישוע זמן רב להוראת השליחים בנוגע למושג החדש של האל; שוב ושוב הוא הדגיש בפניהם כי האל הינו אב, לא מנהל חשבונות עליון אשר עוסק בעיקר ברישום

מסמך 141

שגאות העומדות כנגד ילדיו אשר בארץ, לא רשם של חטאיהם ושל מעשיהם הרעים כהכנה ליום שבו יישב למשפט מתוקף תפקידו כשופט הבריאה כולה. זה מכבר התייחסו היהודים לאל כאל מלך מלכי המלכים, ואפילו כאבי ישראל, אך מעולם לא שמעה קבוצה גדולה של אנשים בני-תמותה כי האל הינו אביו האוהב של האדם היחיד.

בתשובה לשאלתו של תומאס, "מיהו אל המלכות הזה?" ענה ישוע: "אלוהים הינו אבך, והדת – בשוּרתי – אינה יותר מן ההכרה מתוך אמונה באמת שאתם הנכם בניו. הנני ניצב בקרבכם בגוף בשר ודם בכדי להבהיר בחיי ובתורתני את שני הרעיונות האלה."

ישוע אף ביקש לשחרר את דעתם של שליחיו מרעיון הקרבת קורבנות מן החי כחובה דתית. ואולם, הגברים הללו, אשר התרגלו לרעיון של הקרבת קורבנות מדי יום ביומו, התקשו לתפוש את כוונתו. ואף-על-פי-כן, המאסטר לא התעייף מללמד את תורתו. כאשר לא הצליח להגיע אל דעתם ולגרום להם להבין בצורה אחת, הוא היה מנסח דרך אחרת על-מנת להעביר את המסר, ומשתמש במשל אחר לשם תיאור.

באותה עת ממש החל ישוע ללמד את השנים-עשר ביתר פירוט על משימתם, "לרפוא כל חלי וְכָל מְדוּנָה". המאסטר לימד אותם הרבה על אודות האדם השלם – האיחוד שבין הגוף, הדעת והרוח של הגבר או האישה היחידים. ישוע סיפר לעמיתיו על אודות שלושת סוגי המחלות אשר עתידים הם לפגוש, והסביר להם כיצד עליהם לסעוד לכל הסובלים מסבלות חוליי האדם. הוא לימד אותם להכיר באלה:

1. מחלות הגוף – אותן מחלות אשר על-פי-רוב נחשבות מחלות פיזיות.

2. דעת אשר השתבשה – אותן מחלות לא-פיזיות, אשר לאחר מכן נחשבו כמחלות וכהפרעות רגשיות ומנטאליות.

3. דיבוק ברוחות רעות.

ישוע הסביר לשליחיו פעמים מספר על אודות טיבן, ולעתים גם על מקורן, של הרוחות הרעות האלה, אשר באותם ימים כונו גם רוחות טמאות. היטב ידע המאסטר את ההבדל שבין דיבוק ברוח לבין שיגעון, אך לא כן השליחים. בנוסף לזאת, בשל הידע המוגבל שלהם על אודות ההיסטוריה המוקדמת של אורנטיה, לא התאפשר לישוע לגרום להם להבין את הנושא הזה במלואו. ואולם, פעמים רבות הוא רמז להם באשר לרוחות האלה, ואמר להם: "הן לא תפרענה יותר לבני האדם לאחר שאנוכי ארקיע אל אבי אשר בשמים, ולאחר שאגיר את רוחי על כל בשר; בימים שבהם תבוא המלכות ברוב עוצמה והדר של רוח."

במהלך כל השנה הזו, מדי שבוע בשבוע ומדי חודש בחודשו, השיתו השליחים יותר ויותר מתשומת לבם לסעד רפואת החולים.

5. אחדות רוחנית

אחד ממפגשי הערב המשמעותיים ביותר בחמתן היה זה שבו נידונה האחדות הרוחנית. יעקב זבדיה שאל: "מאסטר, כיצד נוכל ללמוד להיות יותר תמימי דעים, וכך ליהנות מהרמוניה גדולה יותר בינינו?" כאשר שמע ישוע את השאלה הזו, נרעשה רוחו בקרבו, עד כדי כך שענה: "יעקב, יעקב, מתי לימדתי אתכם כי עליכם להיות תמימי דעים? באתי לעולם בכדי להכריז חירות רוחנית ולהעצים את בני האדם כך שיחיו חיי אדם יחיד של מקוריות ושל חירות לפני האל. אין אני חפץ שתגיעו להרמוניה בחברה ולשלום של אחווה מתוך הקרבתן של חירות האישיות והמקוריות

מסמך 141

הרוחנית. מה שאני דורש מכם, שליחיי, הינו אחדות רוחנית – ושתוכלו להתנסות בשמחת התמסרותכם יחדיו לעשיית רצון אבי שבשמיים בלב שלם. אינכם נדרשים להיות תמימי דעים, אינכם נדרשים להרגיש אותו דבר, ואף לא לחשוב באותה צורה על-מנת להידמות זה לזה רוחנית. אחדות רוחנית נובעת מן המודעות לכך שבכל אחד מכם שוכנת מתנת הרוח של האב שבשמיים, וכי זו הולכת ומרחיבה את שליטתה בקרבכם. ראוי לה להרמוניה שבין השליחים לצמוח מתוך העובדה כי המקור, הטיב והיעד של רוח התקווה השוכנת בתוככי כל אחד מכם זהים הם.

”ובזו הדרך תוכלו להתנסות באחדות של תכלית רוחנית אשר הפכה מושלמת, ובהבנה הרוחנית אשר צומחת מן המודעות לכך שכל רוחות פרדיס השוכנות בכם הינן זהות; ותוכלו ליהנות מאחדות רוחנית מעמיקה שכזו, אפילו נוכח ההבדלים הגדולים אשר מתקיימים בין הגישות שלכם כיחידים בחשיבה השכלית, במזג הרגשי ובהתנהגותכם בחברה. ואף כי האישיות שלכם עשויות להיות מגוונות באופן מרענן, ושונות במובחן, הטבע הרוחני שלכם, ופירות הרוח של הסגידה האלוהית, וכן אהבת אחים, עשויות להיות כה אחודות, עד שכל מי שיתבונן בחייכם יכיר בזהות הרוחנית ובאחדות הנשמה האלה; הם יכירו בכך שהייתם עמי, וכך למדתם היטב כיצד לעשות את רצון האב אשר בשמיים. תוכלו להגיע לאחדות בשירות האל, אפילו כאשר תעניקו את השירות הזה בהתאם לאופן הנובע ממתת הדעת, הגוף והנשמה המקוריים שבהם ניחנתם.

”אחדותכם הרוחנית מעידה על שני דברים, אשר תמיד מצויים בהרמוניה בחיי היחיד המאמין: ראשית, יש לכם מניע משותף לשירות בחיים; כולכם מבקשים, מעל לכל דבר אחר, לעשות את רצון האב שבשמיים. שנית, לכולכם יש מטרת קיום משותפת; התכלית של כולכם הינה למצוא את האב שבשמיים, ובכך להוכיח ליקום כי הפכתם להיות כמותו.”

במהלך הוראתם של השנים-עשר, חזר ישוע שוב ושוב אל הנושא הזה. הוא חזר ואמר להם שהוא לא רצה שאלה אשר האמינו בו יוכפפו לדוגמה, ויידרשו לעמוד באמות מידה מקובעות אשר תקבענה על-פי פרשנות דתית, אפילו של טובי האנשים. שוב ושוב הוא הזהיר אותם לבל יגבשו מערכות אמונה ויבססו מסורות אשר תשמשנה להנחיתם של מאמיני בשורת המלכות ולשליטה בהם.

6. השבוע האחרון בחמתן

בסמוך לסוף השבוע הראשון שלהם בחמתן, הציג שמעון הקנאי בפני ישוע אדם בשם טהרמה, איש פרסי אשר עשה עסקים בדמשק. טהרמה שמע על ישוע ובא לכפר נחום על-מנת לפגוש בו. שם נודע לו כי ישוע ירד עם שליחיו לכיוון ירושלים, והוא יצא לחפשו. אנדראס הציג את טהרמה בפני שמעון, על-מנת שינחה אותו. שמעון התייחס לפרסי כעוסק ”בפולחן האש”, אף-על-פי שטהרמה התאמץ עד מאוד להסביר כי האש אינה אלא סמל נראה ”לאחד הקדוש והטהור”. לאחר ששוחח עם ישוע, הביע הפרסי את כוונתו להישאר למשך מספר ימים, לשמוע את השיעורים ולהקשיב לדברי ההטפה.

כאשר נותרו שמעון הקנאי וישוע לבדם, שאל שמעון את המאסטר: ”מדוע לא הצלחתי אני לשכנע אותו? מדוע הוא התנגד לי, אבל הסכים בקלות להאזין לך?” ענה לו ישוע: ”שמעון, שמעון, כמה פעמים הנחיתי אותך להימנע מליטול דבר-מה מלבבות אלה המבקשים גאולה? כמה פעמים הנחיתי אותך אך להוסיף ולשים משהו בנשמות הרעבים? הובל את האנשים אל המלכות, ואז תמחקנה האמיתות הכבירות והחיות של המלכות את כל השגיאות הגסות. ולאחר שהצגת את החדשות הטובות בפני בן התמותה, כי האל הינו אביו, יקל עליך לשכנע אותו כי הוא אכן בנו של האל. ולאחר שעשית כן, הבאת את אור הגאולה לזה אשר ישב במחשכים. שמעון, האם כאשר בא אליך בן האדם לראשונה, הוא הוקיע את משה ואת הנביאים והטיף לדרך חיים חדשה וטובה יותר? לא. לא באתי ליטול ממך את אשר קיבלת מאבות אבותיך, כי אם להראות לך את החזון

מסמך 141

השלם יותר של מה שאבותיך ראו רק בחלקו. ולכן, לך-לך שמעון, למד והטף למלכות, ולאחר שהאדם נכנס אליה בבטחה, וכשבבוא העת אחד שכזה ייגש אליך וישאל, הנחה אותו באשר להתקדמותה המדורגת של הנשמה במלכות האלוהית."

ואף כי דבריו אלו של ישוע הדהימו את שמעון, הוא מילא אחר הוראותיו, והפרסי אשר שמו טהרמה אכן נמנה על אלה שנכנסו בשערי המלכות.

באותו לילה דרש ישוע באזני השליחים על אודות החיים החדשים במלכות. בין היתר, הוא אמר כך: "הנכנס בשערי המלכות נולד מחדש. אינכם יכולים ללמד על מעמקי הרוח את אלו אשר נולדו רק לידת בשר ודם; ודאו בראש ובראשונה כי האדם נולד ברוח, בטרם תבקשו ללמד אותו את דרכיה המתקדמות של הרוח. אל תנסו להראות לאדם את יפי המקדש, עד אשר קודם לקחתם והכנסתם אותו לתוכו. הציגו את האל ואת בני האל בפני האדם בטרם תלמדו אותו את התורות על אבהותו של האל והיות האדם בנו. אל תכפו על האדם – לעולם היו סבלניים. זוהי אינה מלכותכם; אתם הנכם אך שגריריה. פשוט המשיכו והטיפו: זוהי מלכות השמים – אלוהים הינו אביכם ואתם הנכם בניו, ואלה הן בשורות טובות, אם תאמינו בהן בלב שלם, הן תהיינה עבורכם גאולת נצח."

במהלך שהותם בחמתן עשו השליחים התקדמות גדולה. ואולם, הם התאכזבו מאוד מכך שישוע לא הסכים להציע להם כיצד להתייחס אל תלמידיו של יוחנן. ואפילו ביחס לנושא חשוב כמו ההטבלה, כל שישוע אמר היה: "יוחנן אכן הטביל במים, אך כאשר תבואו בשערי מלכות שמים, אתם תוטבלו ברוח."

7. בבית-עניא אשר בעבר הירדן

ב-26 בפברואר, צעדו ישוע, שליחיו וקבוצה גדולה של חסידים במורד הירדן עד למעבר המים הסמוך לבית-עניא שבפְּרָאָה, המקום שבו הכריז יוחנן לראשונה על בוא המלכות. ישוע ושליחיו נותרו שם, ושם הם לימדו והטיפו במשך ארבעה שבועות, עד עלייתם לירושלים.

במהלך השבוע השני לשהותם בבית-עניא אשר בעבר הירדן, לקח ישוע את פטרוס, יעקב ויוחנן למנוחה בת שלושה ימים בגבעות שמעבר לנהר, מדרום ליריחו. המאסטר לימד את השלושה הללו אמיתות חדשות ומתקדמות רבות על אודות מלכות השמים. למטרות מסמך זה, נארגן ונסווג את השיעורים הללו כך:

ישוע ביקש להבהיר כי הוא רצה ששליחיו, אשר טעמו את טעם מציאות הרוח של המלכות בעצמם, יחיו בעולם כך שבני האדם אשר יראו את חייהם, ירכשו מודעות למלכות, וזאת תניע אותם לשאול את המאמינים בנוגע לדרכיה של המלכות. כל מי שבכנות מבקש את האמת, תמיד ישמח לשמוע בשורות טובות על אודות מתת האמונה אשר מבטיחה כניסה בשערי המלכות, על מציאויות הרוח הנצחיות והאלוהיות אשר בה.

המאסטר ביקש להדגיש בפני כל מבשרי בשורת המלכות, כי עיסוקם היחיד היה לגלות ליחיד את האל כאביו – להוביל את היחיד לרכוש מודעות לכך שהוא בן; ואז, להציג את אותו אדם בפני האל כבן-של-אמונה. שתי ההתגלויות הבסיסיות האלה מתגשמות בישוע. ואכן, הוא הפך להיות "הדרך, האמת והחיים". דתו של ישוע התבססה לחלוטין על חיי המתת שלו על-פני האדמה. כאשר עזב ישוע את העולם הזה, הוא לא הותיר אחריו ספר, חוק, או מבנה ארגוני אנושי כלשהו, אשר ישפיעו על חיי הדת של היחיד.

מסמך 141

ישוע הבהיר בפשטות כי הוא בא לכונן מערכת יחסים אישית ונצחית עם האדם, אשר לעד תעמוד מעל לכל מערכות היחסים האנושיות האחרות. הוא הדגיש כי אחווה רוחנית אינטימית זו מוצעת לבני כל הגילאים, לבני כל המעמדות ולבני העמים כולם. הגמול היחידי שאותו הציע לילדיו היה: בעולם הזה – אושר רוחני והתייחדות אלוהית; בעולם הבא – חיי נצח של התקדמות במציאויות הרוח האלוהיות של אב פרדיס.

ישוע הדגיש מאוד את מה שכינה שתי האמיתות החשובות ביותר בתורת המלכות, ואלה הן: השגת גאולה באמונה, ובאמונה בלבד, שאליה נלווה הגילוי המהפכני שהחירות האנושית תושג מתוך הכרה כנה באמת, "וידעתם את האמת, והאמת תוציאכם לחרות." ישוע היה האמת אשר התגשמה בגוף בשר ודם, והוא הבטיח לשלוח את רוח האמת אל לבבות כל ילדיו, לאחר שישבו אל אביו שבשמים.

המאסטר לימד את השליחים הללו את האמיתות הנדרשות לעידן ארצי שלם על-פני הארץ. לעיתים תכופות, אף כי הם הקשיבו לשיעוריו, לאמיתו של דבר מה שאמר נועד לעורר השראה ולחזק עולמות אחרים. הוא שימש דוגמה לתוכנית חיים חדשה ומקורית. ואף כי מנקודת המבט האנושית אכן היה יהודי, הוא חי את חייו כבן-תמותה בפלנטה עבור העולם כולו.

על-מנת לוודא כי בתוכנית התפתחותה של המלכות אביו יוכר כראוי, ישוע הסביר כי הוא התעלם במתכוון "מן האנשים החשובים של הארץ." הוא החל לפעול בקרב העניים, המעמד שכה הונח על-ידי מרבית הדתות האבולוציוניות אשר קדמו לו. הוא לא תיעב איש; תוכניתו נועדה לעולם כולו, ואפילו ליקום. והוא הכריז על כך באופן כה נועז ואמפטי, עד שפטרוס, יעקב ויוחנן, התפתו לחשוב שהוא יצא מדעתו.

בעדינות הוא ביקש לשתף את השליחים הללו באמת שלפיה הוא לא יצא למשימת המתת הזו על-מנת לשמש דוגמה ליצורים מעטים על-פני כדור-הארץ, אלא בכדי לכונן ולהדגים אמת מידה לחיים האנושיים עבור כלל העמים בכל העולמות ברחבי יקומו. אמת מידה זו התקרבה לרמת המושלמות הגבוהה ביותר, ואפילו למידת טובו של האב האוניברסאלי. אך השליחים לא יכלו לתפוש את המשמעות של מילותיו אלה.

הוא הכריז כי הוא בא לשמש כמורה, מורה אשר נשלח משמיים על-מנת להציג אמת רוחנית בפני הדעת החומרית. וזהו בדיוק מה שעשה; הוא היה מורה, ולא מטיף. מנקודת המבט האנושית, פטרוס היה מטיף יעיל הרבה יותר מישוע. ההטפה של ישוע הייתה יעילה הרבה יותר בשל אישיותו הייחודית, ופחות בשל יכולותיו כנואם, או כמעורר רגשות. ישוע דיבר ישירות אל נשמות בני האדם. הוא היה מורה של רוח האדם, אך הוא פעל דרך דעתו של האדם. הוא חי עם אנשים.

היה זה בפעם הזו שישוע רמז לפטרוס, ליעקב וליוחנן, כי עבודתו על-פני האדמה הוגבלת בהיבטים מסוימים על-ידי "עמיתיו אשר מעל", ובכך הוא התכוון להנחיות אשר קיבל לפני משימת המתת מעם אחיו מפרדיס, עמנואל. הוא סיפר להם כי בא לעשות את רצון אביו, ורק את רצון אביו. ומכיוון שתכליתו הייתה אחת ויחידה, ושבתכלית זו הוא דבק בלב שלם, הוא לא הוטרד יתר על המידה מן הרוע אשר בעולם.

השליחים החלו לזהות את הידידות הבלתי-מופרעת של ישוע. אף-על-פי שהגישה אל המאסטר הייתה קלה, הוא תמיד חי ללא תלות בבני-אדם, ומעליהם. בשום רגע הוא לא נשלט על-ידי השפעה בת-תמותה גרידא, ואף לא היה נתון לשיפוט אנושי שברירי. הוא לא הקדיש תשומת-לב למה שחשב הציבור, ולא הושפע ממחמאות. רק לעיתים רחוקות הוא השתהה על-מנת לתקן אי-הבנה, או כדי להעמיד פרשנות שגויה על דיוקה; מעולם הוא לא ביקש עצה מכל אדם שהוא; ואף-פעם לא ביקש שיתפללו עבורו.

מסמך 141

יעקב נדהם מכך שישוע נדמה כרואה אחרית דבר מראשיתו. נדיר היה לראות את המאסטר מופתע. הוא אף-פעם לא התרגש, התרגז, או הודאג. הוא אף-פעם לא התנצל בפני איש. ואף כי לעיתים הוא התעצב, מעולם הוא לא אמר נואש.

יוחנן הבין בבהירות-יתר, שעל-אף כל כישוריו האלוהיים, ישוע היה, ככלות הכול, אנושי. ישוע חי כאדם בינות לאנשים, הבין בני-אדם, אהב אותם וידע לנהל אותם. בחייו האישיים הוא היה כה אנושי, ועם זאת ללא-דופי. ותמיד הוא היה בלתי-אנוכי.

ואף כי פטרוס, יעקב ויוחנן לא יכלו להבין הרבה ממה שאמר להם אז ישוע, מילותיו רבות החסד נותרו חקוקות בלבבותיהם, ולאחר הצליבה והתחייה מן המתים, הן צפו ועלו, והיוו מקור לנחמה ולשמחה בשעה שפעלו לאחר מכן והגישו את סעדם. אין להתפלא על כך שהשליחים לא הבינו לגמרי את דברי המאסטר, שהרי הוא שטח לפניו תוכנית לעידן חדש.

8. פועלים ביריחו

במהלך ארבעת השבועות שבהם שהו בבית-עניא שבעבר הירדן, אנדראס הורה מספר פעמים בכל שבוע לזוג מן השליחים ללכת ליריחו למשך יום או יומיים. ליוחנן היו מאמינים רבים ביריחו, ורובם קידמו בברכה את המסרים המתקדמים יותר של ישוע ושל שליחיו. בזמן הביקורים הללו, ביריחו, החלו השליחים ליישם ביתר שאת את הנחיותיו של ישוע באשר לסעד החולים; הם ביקרו בכל בית בעיר, וביקשו לנחם כל חולה וחולה באשר הוא.

ביריחו השליחים פעלו גם מעט בציבור, אך את עיקר מאמצייהם הם הקדישו לעבודה שקטה ואישית יותר. כעת הם גילו כי הבשורות הטובות על אודות המלכות היוו מקור נחמה גדול עבור החולים; וכי המסר אשר הביאו נשא בחובו מזור. וביריחו הייתה זו הפעם הראשונה שבה יושמה הלכה למעשה הנחיותיו של ישוע לשנים-עשר להטיף את בשורות המלכות המשמחות ולסעוד את החולים.

הם עצרו ביריחו במעלה הדרך לירושלים, ובדרכם עקפה אותם משלחת ממסופוטמיה אשר חבריה הגיעו על-מנת להיוועד עם ישוע. השליחים תכננו לבלות שם יום יחיד, אך כאשר הגיעו מחפשי האמת הללו מן המזרח, ישוע בילה אתם שלושה ימים, והם שבו אל יישוביהם אשר על גדת הפרת שמחים בידיעת האמיתות החדשות על אודות מלכות השמים.

9. יוצאים לירושלים

ביום שני, היום האחרון בחודש מרץ, החלו ישוע והשליחים לעלות בגבעות לכיוון ירושלים. אלעזר מבית עניא ירד פעמיים לבקר את ישוע בירדן, וכל הסידורים הושלמו לכך שהמאסטר ושליחיו יקבעו את המטה שלהם בביתם של אלעזר ואחיותיו בבית עניא, למשך כל הזמן שברצונם לשהות בירושלים.

תלמידיו של יוחנן נותרו בבית עניא שבעבר הירדן, שם הם לימדו את ההמונים והטבילו אותם, כך שרק ישוע והשנים-עשר הגיעו אל ביתו של אלעזר. כאן שהו ישוע והשליחים במשך חמישה ימים, שבמהלכם הם נחו והתרענו, בטרם המשיכו לירושלים לחגיגות הפסח. שהותם של המאסטר ושליחיו בבית אחיהם, שם יכלו לסעוד אותם ולדאוג לכל צרכיהם, היוותה מאורע כביר בחייהן של מרתה ומרים.

בבוקר יום ראשון, ה-6 באפריל, ירדו ישוע ושליחיו לירושלים; והייתה זו הפעם הראשונה שישוע והשנים-עשר שהו בעיר יחדיו.